

Sygn. akt II K 333/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Tomasz Zieliński

Protokolant – Anna Rogojsza

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G.- -----

po rozpoznaniu w dniu 14.10.2016 r., 15.11.2016 r., 08.12.2016 r. sprawy

M. D.

urodz. (...) w C.

syna J. i B. zd. K.

oskarżonego o to, że: W dniu 02 lipca 2016 roku o godz. 17:15 na parkingu przy ul. (...) w G. znajdując się w stanie nietrzeźwości o zawartości 0,96 mg/l, 0,96 mg/l, 0,91 mg/l i 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził samochód osobowy m-ki F. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym

tj. o czyn z art. 178a§1kk

1. Oskarżonego **M. D.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia i za to na podstawie art. 178a§1kk w zw. z art. 33§1 i 3kk skazuje go na karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna równa się kwocie 30 (trzydzieści) złotych.
2. Na podstawie art. 42§2kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym objętych kat. B na okres 3 (trzy) lat, na poczet którego w oparciu o art. 63§4kk zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 02 lipca 2016 r.
3. Na podstawie art. 43a§2kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000,00 (pięć tysięcy) złotych.
4. Na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych i art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 150,00 (sto pięćdziesiąt) zł i obciąża go kosztami sądowymi w pozostałym zakresie w kwocie 70,00 (siedemdziesiąt) zł.

Sygn. akt II K 333/16

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu rozprawy głównej Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 02 lipca 2016r. ok godziny 8:00 oskarżony M. D., zatrudniony w Jednostce Wojskowej (...) w G. jako żołnierz zawodowy w charakterze kierowcy, wrócił ze służby swoim samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), który zaparkował na parkingu przy sklepie (...) położonym w G. przy ulicy (...). Z uwagi na to, że na parkingu było wówczas dużo samochodów, wjechał w lukę między nimi i zaparkował nieprawidłowo swój pojazd, gdyż nie mieścił

się on pomiędzy liniami parkingowymi wyznaczającymi miejsca. Udając się następnie do pobliskiego bloku, w którym mieszka stwierdził, że przestawi samochód, gdy zwolnią się miejsca parkingowe.

Tego samego dnia około godziny 13:00 – 14:00 oskarżony wspólnie ze znajomym spożywał alkohol w postaci piwa wypijając cztery puszki o pojemności 0,5l każda. Około godziny 16:00 oskarżony udał się do kolektury (...)znajdującej się w sklepie (...) zabierając ze sobą plecak, w którym miał między innymi kluczyki do samochodu. Po opuszczeniu sklepu postanowił przestawić auto na inne miejsce parkingowe. W tym czasie na parking przy tym sklepie, samochodem marki A. (...), przyjechała M. M. (1) wraz z mężem M. M. (2) oraz wnuczką. M. M. (2) udał się do sklepu, zaś M. M. (1) oraz wnuczka pozostały na parkingu. Czekając na powrót męża wysiadła z samochodu, obok którego stanęła, zaś jej wnuczka pozostała w aucie. W tym czasie oskarżony w celu przestawienia swojego pojazdu wsiadł do niego i po uruchomieniu silnika zaczął cofać. Manewr wykonywany przez oskarżonego zauważyła M. M. (1), która, gdy zorientowała się, że jedzie on prosto na jej pojazd zaczęła krzyczeć, aby się zatrzymał. Oskarżony w trakcie cofania uderzył w tylny zderzak samochodu marki A., powodując jego zarysowanie i zatrzymał się. M. M. (1) w tym czasie zadzwoniła do przebywającego w sklepie męża. Oskarżony w trakcie rozmowy z M. M. (1) zbagatelizował całe zdarzenie twierdząc, że nie uderzył w jej auto. Podczas rozmowy z nim stojąc ok. 0,5 m. wyczuła ona od niego silną woń alkoholu. Ponadto zauważyła, iż jego mowa była bełkotliwa, co wskazywało na to, że znajduje się on w stanie nietrzeźwości. Po chwili M. D. wsiadł do samochodu po raz drugi i wykonał manewr cofania. Wówczas M. M. (1) stanęła przed maską samochodu F. (...), którym kierował oskarżony i uniemożliwiła mu tym samym dalszą jazdę. Na miejsce zdarzenia wkrótce przybył jej mąż, który w międzyczasie wezwał Policję. Funkcjonariusze KPP w G. K. P. i M. R., gdy przyjechali na miejsce wobec tego, że zachodziło podejrzenie, iż M. D. znajduje się w stanie nietrzeźwości, poddali go badaniu na zawartość alkoholu w organizmie. Przeprowadzone badania wykazały w wydychanym powietrzu o godz. 18:01 0,96 mg/l alkoholu, o godz. 18:04 0,96 mg/l, o godz. 18:35 0,91 mg/l, zaś o godzinie 19:06 0,88 mg/l.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił głównie w oparciu o zeznania M. M. (1) (k. 50-50v oraz k. 5v w części odczytanej w trybie art. 391§1 kpk), oraz wyjaśnienia oskarżonego M. D. (k. 49-49v), częściowo zeznania świadków, K. P. (k. 50v-51, 80-80v i k. 27v w części odczytanej w trybie art. 391§1 kpk), M. R. (k. 79-79v), a nadto pozostały materiał dowodowy ujawniony w toku przewodu sądowego.

Oskarżony M. D. podczas rozprawy sądowej przyznał się do popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia. Wyjaśnił nadto (k. 49v), że w dniu 02 lipca 2016r. około godziny 8:00 wrócił ze służby i zaparkował auto na parkingu koło sklepu (...), w taki sposób, że pas rozdzielający miejsca parkingowe znajdował się pod podwoziem jego samochodu. Dodał, że zdecydował, iż auto przestawi, gdy na parkingu zwolnią się miejsca do parkowania. Następnie jak utrzymywał udał się do domu. Przyznał, że ok. godz. 13:00 – 14:00 spotkał się z byłym sąsiadem i wypił wtedy cztery piwa w puszkach o pojemności 0,5 l każda. Wyjaśnił nadto, że po godzinie 16 udał się do kolektury (...) znajdującą się w sklepie (...) i po wyjściu ze sklepu postanowił przestawić swój nieprawidłowo zaparkowany samochód. Nie kwestionował również tego, że w trakcie cofania, jak to określił „dotknął” inny samochód”. Opisując przebieg zdarzenia zaprzeczył temu, iż w samochód marki A. uderzył drugi raz oraz, żeby usiłował opuścić parking samochodem dodając, że chciał swój pojazd wyłącznie przestawić i przejechał nim tylko pięć metrów.

Wyjaśnieniom oskarżonego Sąd dał wiarę, gdyż w zasadzie znalazły one potwierdzenie w pozostałych dowodach, w szczególności zeznaniach świadków M. M. (1), K. P. i M. R. oraz w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym.

Również zeznaniom świadków Sąd dał w pełni wiarę, gdyż stanowią one spójną, wzajemnie uzupełniającą się i logiczną całość. Podnieść przy tym należy, że między wyjaśnieniami oskarżonego, a zeznaniami świadka M. M. (1) istnieje rozbieżność, co do tego, czy oskarżony uderzył w auto świadka jeden, czy też dwa razy. M. M. (1) zeznała, że oskarżony po tym jak uderzył w jej auto, wysiadł z samochodu i stwierdził, że nic się nie stało, a następnie wsiadł do auta, którym podjechał do przodu i ponownie zaczął cofać. W trakcie tego manewru zarysował po raz drugi (...) i dopiero wówczas stanął równolegle do jej samochodu. Oskarżony zaś w swoich wyjaśnieniach zaprzeczył, aby w samochód świadka uderzył dwukrotnie. W tej części niczego nie wniosły natomiast zeznania funkcjonariuszy Policji w osobach K. P. oraz M. R., którzy nie posiadali wiedzy na ten temat. W tym zakresie Sąd kierując się zasadą określoną w art.

5§2 kpk zgodnie, z którą, nie dające się usunąć wątpliwości tłumaczy się na korzyść oskarżonego uznał, iż samochód oskarżonego bezsprzecznie miał styczność z autem, którym przyjechali M. M. (1) i M. M. (2) jeden raz. Podnieść przy tym należy, że okoliczność ta pozostaje bez większego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie i wypełnienia przez oskarżonego znamion czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia.

Za wiarygodne Sąd uznał natomiast zeznania funkcjonariusza Policji K. P., który opisał przebieg interwencji z dnia 02 lipca 2016r. w trakcie której świadkowie zdarzenia wskazywali na oskarżonego jako kierującego pojazdem marki F.. Wskazał nadto na widoczne ślady zarysowania na tylnym zderzaku samochodu marki A., które opisał w notatniku służbowym oraz zeznał, że oskarżony przyznał się do kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwym wyjaśniając, iż wypił kilka piw i chciał przestawić samochodów na inne miejsce parkingowe.

Także zeznania drugiego z interweniujących funkcjonariuszy w osobie M. R. nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. Policjant ten zeznał, iż na samochodzie państwa M. widoczne były ślady w postaci zarysowań świadczące o tym, że doszło do kontaktu między pojazdami oraz, że oskarżony wyjaśnił okoliczności zdarzenia twierdząc, iż chciał tylko przestawić swój pojazd. Świadek M. R. zeznał ponadto, że oskarżony dobrowolnie poddał się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że swoim zachowaniem M. D. wyczerpał ustawowe znamiona występkę opisanego w art. 178a § 1 kk, którego istotną polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. W rozumieniu art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Już sam zatem tylko fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą wypełnienie znamion przestępstwa, chociażby pojazd był prowadzony całkowicie prawidłowo, zaś sprawca nie naruszył żadnej innej zasady bezpieczeństwa w ruchu i nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa. Jest ono dokonane w momencie uruchomienia pojazdu i podjęcia jazdy (zob. pod. M. Budyn-Kulik, Komentarz do art. 178a kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna 2007, II wabB). Przestępstwo określone w art. 178a § 1 KK może być popełnione w każdym miejscu, gdzie odbywa się ruch pojazdów, gdyż jego znamieniem jest m.in. prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości „w ruchu lądowym”. Pojęcie ruchu lądowego obejmuje natomiast swoim zakresem nie tylko drogi publiczne i strefy zamieszkania, ale wszystkie miejsca ogólnie dostępne, na których odbywa się rzeczywisty ruch pojazdów (patrz m.in. postanowienie SN z dnia 28.05.2008r. IV KK 29/08). Jest ono tożsame z miejscem popełnienia przestępstwa wypadku w komunikacji (art. 177 KK). Tak więc dla karalności tego czynu nie jest wymagane, by pojazd mechaniczny był prowadzony na drodze publicznej. Ważne jest, by było to miejsce, w którym odbywa się ruch pojazdów.

Reasumując stwierdzić należy, że w świetle omówionego wyżej materiału dowodowego, który Sąd obdarzył przmiotem wiarygodności wina oskarżonego oraz okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą najmniejszych wątpliwości.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia tak przypisanego czynu sąd na podstawie art. 178a§1 kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł.

Wymierzając powyższą karę Sąd miał na uwadze jako okoliczności obciążające wysoki stopień zawinięcia oskarżonego wynikający z popełnienia zarzucanego mu czynu z winy umyślnej oraz społecznej szkodliwości wyrażającej się w rodzaju i charakterze naruszonego dobra jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, rozmiarze grożącej szkody, a także sposobie i okolicznościach jego popełnienia, a nadto wadze naruszonych obowiązków i rodzaju naruszonych podstawowych reguł ostrożności wynikających z prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. Na niekorzyść oskarżonego Sąd uwzględnił jego wysoki stopień nietrzeźwości w trakcie zdarzenia wynoszący 0,96mg/l, tak więc około 2 promili.

Na korzyść oskarżonego Sąd uwzględnił natomiast wyrażoną skruchę oraz jego dotychczasową niekaralność (karta karna k. 15).

Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny na kwotę 30 zł, Sąd miał na uwadze to, że oskarżony posiada pracę, z której osiąga miesięczne dochody w wysokości 2500 zł oraz, że na jego utrzymaniu pozostaje niepracująca konkubina i dwoje małoletnich dzieci (wyjaśnienia oskarżonego k. 49, odpisy skrócone aktów urodzenia k. 77-78).

W ocenie Sądu tak wymierzona kara jest współmierna do stopnia zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, a nadto spełni cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na jego osobę oraz w zakresie szeroko rozumianej prewencji ogólnej.

W przypadku popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 1 kk Sąd zobligowany jest orzec środek karny określony w art. 42§2 kk, co mając na uwadze orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym objętych kategorią B na minimalny okres trzech lat. W ocenie Sądu okres, na który orzeczono powyższy środek karny, a także rodzaj pojazdów objętych kategorią B, zaś pozostawienie uprawnień na samochody ciężarowe, co pozwoli oskarżonemu na dalsze wykonywanie pracy zarobkowej, będzie stanowił wystarczającą dolegliwość i spełni tym samym cele zapobiegawcze oraz wychowawcze.

Jednocześnie na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet wymienionego środka karnego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 02.07.2016r. (postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy k. 9).

Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeczono obligatoryjny środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w minimalnej kwocie 5.000 zł.

Mając na uwadze ustalenia dotyczące sytuacji materialnej oskarżonego Sąd na podstawie art. 627 kpk zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 150 zł i obciążył kosztami sądowymi w pozostałym zakresie w kwocie 70 zł. nie znajdując podstaw do zwolnienia go od obowiązku uiszczenia powyższych należności na rzecz Skarbu Państwa.